CURIERUL

Anul IV, Nr. 14 Ianuarie – Martie 1984 Director Gabriel Balanescu

Redactia si Administratia: P. O. Box 95 * SANTA CLARA, California, 95052, * U. S. A.

GABRIEL BALANESCU

EXCURSIONISTII

In lumea liberă circulă două categorii de pașaportari:

1. Cei care datorită partidului, sau a situației familiale sau materiale din țară, vin și se duc;

2. "Binevoitorii benevoli", cum ar spune Faust Brădescu, care vin și se întorc la rândul lor, dar mulți nici nu vin, nici nu se întorc de florile mărului.

In fine, ar mai fi o categorie specială, dar care nu intră în eșalonul "excursioniștilor", care vin și nu se mai întorc. O bună parte dintre aceștia sunt veniți cu rosturi bine studiate de P.C.: înfiltrarea cu toate tinichelele societății socialiste ("multilateral desvoltată"). a exilului românesc. Sunt vagabonzii "deștepți", fără profesie, uneori fără identitate sigură, adesea școliți la institutele socialiste de diversiune și spionaj, spilcuiți pe dinafară si aroganți, împânândîn special Europa vestică, consiliile bisericești, organizațiile "pacifiste" și chiar organizațiile naționale și anticomuniste, unde samănă discordie, gâlceavă și ca urmare confuzie și îndoială.

Cei din prima categorie pleacă din lumea liberă (uneori prea liberă), cu mirajul opulenței materiale, dar desamăgiți sub raport moral.

Categoria a doua, care formează subiectul reflecțiilor noastre, *a excursionistilor*, o indicăm ca pe *cea nai primejdioasa*. Din această categorie fac parte, în mare majoritate, intelectuali cu trecut frumos de rezistență anticomunistă, cu un apreciabil capital moral și de cele mai multe ori personalități ieșite deasupra mediei comune.

Aceștia sunt de neînțeles!

Inhămați la căruța rușinoasă a câtorva filistini îmbogățiți, își ascund oglinda adevăratei lor existențe și se transformă în mijlocul exilului în adevărați apostoli ai "dialogului" cu țara; alchimia acestei formule este atât de utopică, adesea fățarnică și mereu înconștientă, încât nu ști în ce categorie mai potrivită aberației să-i cataloghezi.

Înaintea Crăciunului 1983, acești colindători politici au cutreerat Europa vestică și Statele Unite, lansând, cu violență atunci când erau încolțiți de argumentele preopinenților, slogane atât de transparent diversioniste, încât peste tot au născut rumoare și revoltă.

Dialog cu țara? Cum? Exilaților foarte adesea le este interzis și nevinovatul dialog sentimental epistolar, cu părinții, copiii, prietenii. Niciun cetățean al României comuniste n'are dreptul la o opinie înafara celei a "partidului". Iar celor din țară le este oprită, sub amenințarea legii marțiale, chiar legătura transcendentală. Exemplul: Preotul Gheorghe Calciu-Dumitreasa a fost recondamnat la zece ani muncă silnică pentru slujbe și predici religioase.

Exilații sunt supuși legilor statelor care îi găzduesc, iar raporturile oficiale nu pot fi decât la nivelul împuterniciților, prin ambasadele respective.

Din Europa vestică și Statele Unite nicio scrisoare nu ajunge destinatarului dacă cenzura o pune sub culpă. Cum poate fi, atunci, inițiat un "dialog cu țara", când niciun cetățean al acestei țări nu are libertatea să-și rostească opinia și nu poate avea nicio atitudine conformă conștiinței sale? Dialogul cu țara nu poate fi posibil decât în *agora*, într'o țară liberă, cu cetățeni liberi, care să se miște să-și rostească gândul, să-l poată afirma, dincolo de teama de a fi gâtuiți de

ACORDUL DELA YALTA ȘI CONSECINȚELE LUI

In ultima fază a celui de al doilea război mondial înțelegerea secretă cu caracter executiv dintre Roosevelt, Churchill și Stalin, a împărțit Europa în două sfere de influență. Europa răsăriteană a devenit colonie sovietică. Promisiunile făcute de Stalin privitor la dreptul de autodeterminare a popoarelor și la alegeri libere democratice, au rămas doar pe hârtie, iar ceilalți s'au mulțumit cu proteste, tot numai pe hârtie.

Uniunea Sovietică a mai făcut un pas diplomatic de mare amploare, prin stăruințele exercitate asupra Vestului de a semna Actul dela Helsinki, care în fapt pune actuala stare din Europa răsăriteană în situația *de jure*.

Miopia celor doi oameni de stat ai Vestului, care au capitulat în fața cererilor lui Stalin, precum și a urmașilor lor cari s'au dovedit puerili în percepția lor politică și istorică, și care au semnat Actul dela Helsinki, au creat o bază politică pentru Uniunea Sovietică și pentru viitoarele ei cuceriri și expansiuni ideologice.

Alegerea lui Reagan in USA și schimbarea politicii externe americane, a ridicat o rază de speranță pentru națiunile captive. In multe din discursurile sale în ultimii 20 de ani Reagan a denunțat "acordul" dela Yalta, dar până în ultima zi a Congresului American (cel de al 98-lea), nu s'a făcut niciun efort de a se anula acest nefast diktat. In ultima zi a lucrărilor Congresului, un deputat de Illinois, Thomas Corcoran, a introdus rezoluția 435, prin care se cere anularea acordului secret dela Yalta.

Rezoluția 435 a fost trimisă Comitetului pentru afaceri străine a Congresului. Sperăm ca desbaterile publice să aibă loc cât mai curând și că acest proect de lege va găsi suportul necesar în Congres și în Senat, iar Președintele Reagan va da, prin semnătura sa, putere de lege acestei rezoluții.

Deputatul Tom Corcoran va candida pentru locul de Senator în Illinois și este sprijinit de toate grupurile etnice. Credem că dl Corcoran va obține și suportul partidului republican și că la alegerile din toamna anului 1984 va reuși să devină Senator de Illinois.

Am avut, în acest sens, convorbiri personale cu dl Corcoran, găsind multă înțelegere la acest tânăr candidat pentru cauza Europei răsăritene precum și pentru lupta anticomunistă.

Dr. A. E. Ronnett

EXCURSIONIȘTII.

organele inchizitiei marxiste.

Le amintim acestor matadori ai dialogului cu țara, care ne supără prin prezența lor, că autorul crimelor dela Pitești și Gherla, Țurcanu, după ce a fost incitat și ajutat să comită ororile inimaginabile omului moral, a fost dus în fața plutonului de execuție și împușcat. Cel puțin acest fapt să le dea de gândit, dacă conștiința le este anesteziată.

Formula lor atrăgătoare, dar inconștientă, ne amintește de stafia de care vorbește Marx în Manifestul Comunist, și care cutreeră lumea liberă în căutare de victime.

Să fie vorba la "excursioniștii" noștri numai de ignoranță?

Gabriel Bălănescu

MATHIEU BASSARABA.

COMEMORAREA MORȚII CAPITANULUI

Sâmbătă, 26 Noembrie, din inițiativa lui "Hermandad San Miguel Arcangel" (Frăția Sfântului Arhanghel Mihail) inspirată în fundarea ei de Legiunea Arhanghelului Mihail, s'a oficiat o rugăciune pentru odihna sufletului Căpitanului, a Nicadorilor și a Decemvirilor. Rugăciunea a avut loc în biserica ortodoxă San Judas Tadeus, unde a servit preotul misionar ortodox Dr. Jesus Fernandez, care stă sub jurisdicția Bisericii Ortodoxe din America Centrală, cu episcopatul în Mexico.

Printre participanți s'a remarcat și figura dlui Felipe Rivero, șeful mișcării naționaliste cubaneze, Movimiento Nacionalista Cubana, care în acelaș timp este și comentatorul politic al postului de radio Cadena Azul.

Pe lângă membrii Frăției Arhanghelul Mihail, la rugăciune au participat și legionarii din Miami. Redăm în continuare textul comentarului dlui Felipe Rivero la radio Cadena Azul din dimineața zilei de 29 Noembrie 1983:

Azi, 29 Noembrie 1983, se împlinesc 45 ani de când în curtea închisorii Râmnicul Sărat din România, într'o mohorâtă și friguroasă dimineață a unei zile fatidice, începea să se desfășoare o dramă teribilă.

Patrusprezece oameni tineri respirau ușurați aerul curat și proaspăt al nopții. Ei au fosr reuniți pentru prima oară după multă vreme. Până atunci au fost ținuți în celule mici, înspăimântătoare, unde zi de zi erau obiectul unor crude torturi.

Ei erau membrii fruntași ai temutei Legiuni Arhanghelul Mihail, una din cele mai pure și mai eroice mișcări naționaliste ale Europei din acea epocă. Șeful ei, Corneliu Zelea Codreanu, cu plămânii roși de ftizie contractată în timpul înfiorătoarei detenții, surâdea totuși și-și însuflețea tinerii camarazi. Știau cu toții că se duc la moarte, pe care o preferau vieții de carceră, unde au stat îngropați de vii. Moartea venea pentru ei ca o odihnă bine meritată, după ce și-au împlinit datoria.

Părăseau o viață care pentru fiecare dintre ei abia începea, o viață pe care, ca oameni tineri și plini de speranțe și de iluzii, o iubeau, însă dragostea lor pentru România, pentru patria lor eroică și străbună era și mai mare.

Fără niciun ajutor, înarmați doar cu acel curaj mitologic care inspiră cauzele bune, s'au răsculat, au luptat și au triumfat împotriva giganților de pe vremea lor, ca comuniștii, plutocrații răi și egoiști, demo-liberalii lași și ipocriți, și un rege ce nu-și merita tronul. Toate aceste forțe răuvoitoare s'au unit și s'au abătut într'o zi împotriva lor ca un cârd de corbi fioroși și înflămânziți, și cu ajutorul trădării au reușit să-i sdrobească fizic.

Marele Codreanu a fost atât de imens în generozitatea sa încât chiar și în cuvântările sale din vremile victorioase nu mergea împotriva monarhiei, înțelegând că tradițiile trebuesc menținute și respectate. Cerea doar îndreptările și îmbunătățirile necesare, de care România avea atâta nevoe. Cuvântările sale însă nu erau bine primite, iar curajul său era temut. Prezența sa măreață și elegantă era urâtă.

Ei formau mândra Gardă de Fier a patriei lor, și deaceea acești tineri trebuiau exterminați. Trebuia să se termine odată cu ei. Și i-au omorît pe toți patrusprezece, în pădurea Tâncăbești, strangulându-i încet, urmând un ritual vechi și teribil, cu coardă de pian. Un călău pentru fiecare. Da, și ce ironie: patrusprezece eroi și patrusprezece călăi uniți pentru totdeauna în istorie. Apoi au îngropat pe ascuns cele patrusprezece corpuri neînsuflețite, așa cum procedează întotdeauna ipocriții plutocrați și demo-liberali, cari niciodată nu au curajul să acționeze pe față, la lumina zilei. Nici cel puțin nu i-au permis lui Codreanu să spună câteva cuvinte de rămas bun camarazilor săi. Nu, pentrucă pe acești așa ziși democrați cuvintele celor buni îi înspăimântă mereu.

In sfârșit, am crezut de bine să dedic scurtul timp al comentarului de azi ca un omagiu adus acestor martiri care s'au jertfit pentru o lume mai bună, gândindu-mă mai ales că și nefericita Românie sufere azi, ca și Cuba, aceeași tiranie a comunismului.

Sunt puțini români cari trăesc printre noi, dar dacă din întâmplare dați peste vreunul din ei, întrebați-l de Căpitanul Corneliu Codreanu, pentru ca să știe acești români că și noi Cubanii înțelegem și simțim durerea altor popoare.

TRAIAN GOLEA

S.O.S. TRANSILVANIA

Câțiva confrați din exil și-au exprimat părerea că noi nu trebue să reacționăm atât de dramatic la orice sgomot făcut de gălăgioșii unguri revizioniști pentrucă ei nu ar reprezenta majoritatea refugiaților lor și că nici argumentele cu care vin nu ar fi suficient de serioase pentru a ține piept adevărului istoric.

Amândouă motivele invocate sunt numai aparent valabile. Ungurii angajați în campania iredentistă și paralel cu ea în cea de denigrare a tot ce este românesc, sigur că nu formează majoritatea refugiaților lor, dar unde și la care grupare etnică este angajată majoritatea ei în vreo acțiune? La toți și'ntotdeauna a fost doar o mică fracțiune care s'a angajat în bătălie și care a dat tonul. Restul, "majoritatea", o formează mitläuferii și indiferenții.

Exilul unguresc nu este împărțit în două pe tema revizionistă, așa cum ar dori să ne facă să credem acești compatrioți cari vor să ne tempereze în reacțiunea noastră. De auzit se aude și de văzut se vede o singură grupare, cea a activiștilor. Or fi și unii din aceia cari nu cred în rostul și succesul acestei acțiuni, dar nimeni nu-i știe, sau sunt cunoscuți numai de unii dintre noi cu urechea sensibilă la șoapte. Dacă cu adevărat există și astfel de unguri cari numai în mod discret ne lasă să aflăm că ei nu ar fi revizioniști, ei servesc tot aceeaşi cauză, având și ei rolul de a ne îndemna să nu-i luăm prea în serios pe gălăgioși. Atâta vreme cât ei nu ies în public, să arate lumii că nu toată ungurimea este revizionistă, noi nu putem să luăm în seamă existența lor, ori acest lucru până acuma nu s'a întâmplat. Ca urmare, afirmația că revizioniștii unguri nu ar forma majoritatea exilului lor nu stă în picioare, pentrucă ei reprezintă singura fracțiune activă, în spatele căreia stă grosul celor care îi aprobă şi cu indiferenții. Opoziția nu există.

Și nici celălalt motiv, al "argumentelor neserioase", nu rezistă prea mult, pentrucă ungurii revizioniști nu fac istorie și nici nu se adresează cunoscătorilor. Ei fac propagandă, pe care, tocmai pentrucă le lipsesc argumentele istorice, recurg la distorsiuni, invenții, concluzii forțare și minciuni sfruntate. Ca orice propaganda, ea se adresează publicului larg, neavizat, și o fac cu mijloace de mâna întâi. Imbrăcată într'o imparțialitate aparentă și presărată cu o sumă de insinuări, reușesc să aibă succes. Ceeace ei urmăresc este să creeze curent de opinie, și pentru atingerea acestui scop au angajat piese de artilerie grea. Articolele apărute pe pagini întregi în Congressional Records, National Geography, The New Republic, sau în Washington Post ori în The New York Times, ca să nu menționăm decât câteva publicații de seamă din Statele Unite, ar trebui să fie suficiente pentru a ne da seama de calibrul propagangei lor. Ele ajung în mâinile a sute de mii de inși cari chiar dacă nu citesc în întregime aceste articole, totuși își aruncă ochii peste ele și dacă spicuesc doar câteva idei despre "superioritatea" poporului maghiar, "nedreptatea" care s'a făcut Ungariei la Trianon și "suferințele" teribile pe care le îndură cele 'trei milioane" de unguri din România, scopul lor a fost atins.

Dar știri ne vin din toate țările, cari ne spun cât de vastă și de susținută este propaganda revizionistă a Ungurilor în toată lumea. Această acțiune nu este dusă numai de o "minoritate", pe care am putea să ne permitem s'o neglijăm, ci în spatele ei stau resursele nelimitate ale unei organizații statale, capabilă să angajeze, prin plată grasă, ziariști, ziare si reviste de mare circulație, care în felul acesta își fac "businessul" lor, iar pe cealaltă parte și Ungurii și-l fac pe-al lor.

Dacă acțiunea revizionistă a Ungurilor s'ar fi limitat doar la presa lor din exil și eventual la câteva broșuri de propagandă, atunci cu adevărat ar fi fost sub demnitatea noastră de Români de a ne fi ocupat de ei. Așa însă, cum se prezintă situația actuală, cu campania de presă în ziarele de cea mai mare circulație înșirate pe 8 pagini în Romania's Violations of Helsinki Final Act Provisions, carte scoasă de Committee for Human Rights in Rumania (a Ungurilor) în 1980 pentru conferința dela Madrid, menționând numele autorului, titlul articolului, numele ziarului și data. Apoi demonstrațiile pe străzile Madridului, în 1980, când se deschidea Conferința pentru Securitatea Europei, cu edituri finanțate ca să poată produce și furniza cărțile care servesc ca sursă de inspirație și documentare pentru articolele din ziare și reviste, și, în sfârșit, cu scrisorile apocrife "strecurate recent" din România și încă

pg.7

PARTIDUL NATIONAL TARANESC
SECRETARUL GENERAL

Geneva, 31 Oct. 1983
4, Rue F. Bonivard

VIZITA IN ROMANIA A D-lui GEORGE BUSH

Declarația D-lui George Serdici, Secretarul general al Partidului Național Țărănesc privind vizita Vice-Președintele Statelor Unite la București

Acum o lună Dl George Bush, Vice Președintele Statelor Unite, a vizitat Bucureștiul și a avut îndelungi convorbiri la 18 Septembrie 1983 cu Nicolae Ceaușescu. La Viena, la 21 Septembrie, Vice Președintele Bush a făcut o declarație publică în fața Asociației Austriace de Politică Externă, pe care Partidul Național Țărănesc dorește s'o comenteze după cum urmează:

România, în ciuda tuturor aparențelor pe care lumea din afară vrea să le creadă, este o țară ocupată de Uniunea Sovietică, la fel cum este cazul Poloniei, Cehoslovaciei, Ungariei, Bulgariei sau a Afganistanului. Din 1948, de când Partidul Comunist Român a asumat puterea cu ajutorul direct al Uniunii Sovietice, România a fost transformată în nimic altceva decât o provincie Sovietică condusă de quislingi comuniști ca Gh. Gheorghiu-Dej sau acum, de 20 de ani, de către Nicolae Ceaușescu, care i-au schimbat societatea și felul de viață conform imaginei celei din Uniunea Sovietică. Drepturile omului au fost batjocorite în modul cel mai grav încă din 1945 și Ceaușescu continuă să le batjocorească în fiecare zi, încălcând în văzul lumii toate prevederile Chartei Națiunilor Unite, ale Actului Final al Convenției de la Helsinki precum și însăși propria Constituție. In acelaș timp se străduește cu multă energie, de mulți ani încoace, ca să facă lumea să creadă că nu-i nici vasal și nici că-i este frică de Moscova, pretinzând că duce o politică externă curajoasă și adesea contrarie Uniunii Sovietice. Realitatea este că el nu este nimic altceva decât o slugă ascultătoare a Uniunii Sovietice. Această politică șmecheră a indus în eroare pe mulți, pe atâtea mulți oameni din Occident, între cari politicieni, diplomați și ziariști responsabili și importanți, pregătiți ca să accepte această comedie ticăloasă așa cum apărea, fără ca să o cerceteze sau să o pună în cumpănă, sucombând propriilor lor dorinți, făcând greșala de a-și închipui că România comunistă a lui Ceaușescu este asemenea Belgiei sau Finlandei.

Notăm cu mâhnire că, după Vice Președintele Bush, administrația Statelor Unite consideră că România comunistă a lui Ceaușescu dovedește prin politica ei externă o măsură importantă de independență față de Uniunea Sovietică, și că deaceea Statele Unite sunt pregătite să conlucreze mai apropiat cu ea în relații politice, economice și culturale. Este o dovadă care arată cât de rău informată este Casa Albă și ce fel de aprecieri și diferențieri poate face. Care este în realitate deosebirea dintre România și de ex. Cehoslovacia? Românii subt Ceaușescu se prefac a fi "independenți", pe când comuniștii cehi echipează pe teroriști. Fiecare cu rolul ei.

Idea că vizite, ca cea pe care Vice Președintele tocmai a făcut-o în România, sau cea făcută în 1969 de către Președintele Richard Nixon, sau politica și emisiunile cu tendințe prietenești față de comuniști ale postului de radio Europa Liberă, nu vor schimba niciodată și în niciun fel situația existentă din țări ca România, și nici nu le va influența sau rupe din ghiarele de oțel ale Uniunii Sovietice, și este copilărească și trebue abolită. Astfel de inițiative fac doar ca națiunile noastre să se mire și să nu mai înțeleagă nimic, întrebându-se cari sunt prietenii Americanilor? In orice caz, n'au și nu pot avea niciun efect asupra conducătorilor comuniști.

Acum, inițiind o nouă acțiune șmecheră pentru a înșela lumea, Ceaușescu face diferite declarații cari sunt contrarii tezelor Uniunii Sovietice, dar care sunt valabile, în privința problemelor legate de instalarea în viitor de misile, plănuită în Europa atât de către Statele Unite cât și de Uniunea Sovietică. Toate aceste declarații ale lui Ceaușescu nu's decât vorbe goale. In fapt, atunci când și dacă Yuri Andropov va vrea ca să instaleze misilele lui pe teritoriul "independent" al României, Ceaușescu nu va avea nimic de spus și se va inclina ordinelor cari ii vor fi date. Pentru moment, declarațiile lui valabile și "curajoase" îi vor aduce și mai mare admirație în Occident, fără niciun pericol pentru el sau pentru stăpânii săi dela Moscova.

Suntem deosebit de mulțumiți ca să înțelegem din cele ce spune Vice Președintele George Bush că Statele Unite ale Americii nu recunosc nicio împărțire legală a Europei și că este o mare neînțelegere în ce privește cele hotărîte la Conferința dela Yalta. Salutăm, în plus, declarația fermă făcută de Vice Președinte, conform căreia "pe acea vreme n'a avut loc nicio înțelegere pentru a împărți Europa în sfere de influență" și că "violarea (acordurilor dela Yalta) de către Uniunea Sovietică este una din cauzele de bază a tensiunilor de azi dintre Est și Vest". Intr'adevăr, violările comise și pe cari continuă a le comite Uniunea Sovietică au adus țările noastre la starea lor prezentă de sclavie. Aceste violări nu sunt,

pg.7

LIXANDRU PRIBEAGU

PACAT DE EFORTURI

In ultimul timp am auzit ştiri care ne-au bucurat. Ne-am bucurat când am luat la cunoştinţă că guvernul american vrea să întărească informaţiile pentru ţările din spatele cortinei de fier. In aceste ştiri se vorbea chiar şi de îndemnuri la revoluţie. Iarăşi ne-am bucurat când preşedintele Ronald Reagan numea Uniunea Sovietică “un imperiu al satanei“ şi din nou ne-am bucurat când am auzit că Consiliul de securitate al statului american a hotărît să informeze popoarele robite şi chiar să le ajute să se răsvrătească.

Le-am auzit, dar, am rămas puţin sceptic. Popoarele din spatele cortinei de fier au fost zeci de ani înşelate şi mă gândeam dacă ar mai putea crede ce se spune la posturile de radio din lumea liberă. In timpul războiului fuseseră “invitaţi“ de posturile de radio Vocea Americii şi BBC-Londra să depună armele şi să nu mai lupte contra sovieticilor. La posturile de radio se dădeau speranţe, şi anume pe baza principiilor din Carta Atlanticului se accentua că “anexiunile“ făcute de Stalin cu ajutorul lui Hitler vor fi “anulate“. Se mai colporta ştirea că nu se vor mai face anexiuni de teritorii, şi atunci când se vor face schimburi de teritorii, va fi consultată populaţia. Şi se mai trâmbiţa că după războiu “toate ţările vor trăi în pace şi-şi vor alege guvernul pe care-l vor“. Desigur că se puneau mari speranţe în cuvântul “conducătorilor politici din vest“. De cuvântul lui Stalin nimeni nu vroia să audă. Greutatea se punea pe cuvântul celor din vest, dar ce s'a întâmplat la sfârşitul războiului? Anexiunile ruseşti n'au fost contramandate, ţări independente au fost transformate în colonii moderne şi peste state şi popoare s'a abătut tăvălugul morţii şi al teroarei. Cei ce au promis, au dispărut. Ca o consolare s'a spus că vinovat de toată nenorocirea ar fi fost muribundul de Roosevelt, care a fost înconjurat de agenţi ai internaţionalei comuniste. Insă sub conducerea altor oameni politici, Rusia continuă acţiunea de nimicire şi nimeni nu ridică niciun cuvânt.

Popoarele din răsăritul Europei nu mai cred în poveşti. Sunt înflămânzite, jefuite şi terorizate de guverne instalate de armate străine. S'au revoltat în nenumărate rânduri, dar nimeni nu le-a sărit în ajutor. (Cum era să se sară în ajutor când comunizarea Europei de răsărit se făcea cu aprobarea Americii?) In 1975 Helmuth Sonnenfeld, înalt funcţionar la State Department, “regreta că Uniunea Sovietică n'a reuşit să le încadreze organic“ şi că această nereuşită “ar putea să ducă la revoluţii şi să declanşeze al treilea războiu mondial“. In final propun ea ca “Statele Unite să ajute Uniunea Sovietică la stabilizarea politică a statelor satelite sovietice“. Groaznic, dar adevărat!

Helmuth Sonnenfeld era prietenul lui Henry Kissinger, acela care a fost înscăunat de Preşedintele Reagan în fruntea unei comisii care să cerceteze şi să facă un raport asupra situaţiei din America Centrală.

In Europa de răsărit domneşte nesiguranţa şi nimeni nu speră în ceva. Cei care vin din imperiul satanei în lumea liberă rămân îngroziţi. Se revoltă când aud că la postul de radio Europa Liberă sunt angajaţi unsprezece foşti securişti dintr'un total de 45 angajaţi. Se pot oare vinde “informaţii corecte“ de foştii securişti? Ce încredere poate avea cineva în seriozitatea unui post de radio când se duce la München şi vrea să povestească despre ororile securităţii şi când găseşte acolo pe “colonelul de securitate“ care la torturat în România? Nu toţi securiştii care lucrează la München sunt cunoscuţi în toată ţara, dar toţi au participat la crime oribile şi nici unul dintre ei nu poate susţine că a fost numit cu forţa în aparatul de teroare. Nici unul din ei nu poate susţine că s'a transformat din criminal şi terorist în miel blând datorită faptului că acuma este plătit cu soldă în dolari şi că a fost criminal numai atunci când a fost plătit în lei sau în ruble.

Deşi ştiam acestea, totuşi am pus speranţe într'o schimbare. Acum America a rupt-o cu trecutul, îşi dă seama de greşelile făcute şi trece la reparaţia lor. Speranţele mi le puneam şi pe ştirea că intensificarea informaţiilor va ajuta chiar să ducă la revoluţii naţionale. După revoluţii urmează libertatea, deci speranţă în zile mai bune.

Speram că acum vor fi angajaţi ţa Europa Liberă persoane cu greutate, persoane care vor fi crezute de sclavii din România, dar ce se întâmplă la München? Ca şef al departamentului român este pus în fruntea bucatelor un fost profesor dela şcoala de partid Ştefan Gheorghiu, pe nume Vlad Georgescu, un individ care nu se ruşinează să spună că este comunist. Şi ceeace este şi mai interesant, profesorul comunist nu-i un oarecare profesor, ci unul pe care partidul comunist din România îl trimite în Statele Unite ca să fie cu-

noscut. Cine crede că Vlad Georgescu a păcălit partidul, că n'a crezut în el şi că a devenit profesor numai datorită unor împrejurări speciale, se înşală amarnic. Până a ajunge profesor la şcoala de partid Vlad Georgescu trebuia să fi făcut multe, să fi trecut prin multe probe pentru a-şi dovedi devotamentul faţă de partid. Unul oarecare nu ajunge aşa de uşor în fruntea gloatei.

Partidul îşi trimite solul în Statele Unite şi Statele Unite îl găseşte “bun şi demn de încredere“ şi-l pune în fruntea postului de radio dela München. Comuniştii ştiu să-şi plaseze oamenii lor. Ce credibilitate însă poate avea în faţa auditorului român un profesor dela înalta şcoală de partid? Cred aceia care l-au pus în fruntea acestui departament că poporul român este incapabil să discearnă şi să-şi dea seama dacă politica americană este serioasă sau nu, şi dacă nu este numai o nouă formă de desamăgire? Poate profesorul dela şcoala de cadre a partidului comunist să vândă ştiri americane popoarului român? Cine să-l creadă? Cei care l-au numit acolo? Auditorii în niciun caz.

Tot ca vânzător de informaţii americane apare la München şi un alt activist de partid, inginerul Şerban Orăscu. Şi el anunţă public că este “comunist“. Ce-i drept, el n'a ajuns până la New York, cum a ajuns Vlad Georgescu, ci numai până la Bonn, dar a fost destul. Persoane influente dela postul de radio american l-au găsit de “bun“ şi l-au angajat.

Se pare că este o lege nescrisă, sau ştiută numai de iniţiaţi, că pot fi angajaţi la postul de radio Europa Liberă numai aceia cu un trecut comunist şi care reafirmă aici în lumea liberă că au rămas comunişti. Nu ne miră faptul că Paul Goma, Victor Frunză şi alţii de teapa lor pot să-şi plaseze “panseurile“ la Europa Liberă contra remuneraţie grasă. Au fost comunişti, au rămas comunişti şi Statele Unite nu înţeleg să-şi difuzeze mesagiile pentru poporul român şi să-i furnizeze ştiri decât prin intermediul acestor activişti ai partidului comunist.

Trebue amintit şi cazul procurorului Emil Georgescu. Toţi erau de părere că după ce a fost implicat în afacerile murdare cu blănuri şi alte infracţiuni penale, va fi trimis la plimbare. Nu Nu putea însă să fie scos din funcţie pentrucă a “slujit cu credinţă partidul comunist şi prin aceasta şi-a însuşit merite care-i crează o poziţie forte la Europa Liberă“.

Nu aş fi reamintit cele de mai sus dacă nu aş fi dat peste interview-ul doamnei Jeane Kirkpatrik, ambasadoarea Statelor Unite la ONU, din cunoscuta revistă Encounter, Nov. 1983, în care insistă asupra nevoii de a se intensifica difuzarea informaţiilor prin posturile de radio înspre sclavii din răsăritul Europei. La terminarea lecturei mi-am zis că dacă şi la celelalte secţii dela Europa Liberă sunt securişti şi comunişti marcanţi, atunci n'are niciun rost să se cheltuiască bani şi energie. In felul acesta nu se ajută popoarele din sclavia comunistă a erei atomice şi este şi păcat de buna intenţie a preşedintelui Ronald Reagan.

Lixandru Pribeagu

S. O. S. TRANSILVANIA

“umede de lacrimile de suferinţă“ îndurate de minoritatea maghiară, problema devine gravă şi se agravează pe zi ce trece.

Este bine să nu ne pierdem cumpătul şi să continuăm să credem în biruinţa adevărului şi în dreptatea cauzei noastre, dar asta nu-i suficient. Dacă ne-am limita numai la atâta, am merita să pierdem şi ce mai avem, pentrucă ne-am dovedi nevrednici. Adevărul şi dreptatea cauzei noastre trebuesc susţinute cu tărie mereu şi peste tot, de către toţi aceia cari sunt capabili de o reacţiune în faţa unui pericol care ne ameninţă neamul. Altfel, minciuna lăsată să circule nestingherită şi neîntâmpinată, va reuşi să ia locul adevărului, pentrucă acesta este doar rostul propagandei cu ajutorul căreia vor Ungurii să ne smulgă Transilvania.

S.O.S. Transilvania

Traian Golea

VIZITA IN ROMANIA A D-lui GEORGE BUSH

cum spune Vice Preşedintele, numai cauzele de bază ale tensiunilor prezente dintre Est şi Vest, ci cu adevărat cauza reală a vieţii nenorocite pe care o trăesc milioane de Români, Polonezi, Cehoslovaci, Bulgari, Unguri, Afgani zi de zi, de ani de zile, subt ciubota nemiloasă a Uniunii Sovietice şi a satrapilor ei comunişti. Desigur că ne întrebăm: ce vor Statele Unite să facă?, pentrucă a veni din Washington pentru o vizită de 48 de ore şi a ne spune c'avem de ales un drum, ni se pare a fi o invitaţie uşuratică şi nerealistă, care nu arată decât completa lipsă de informaţie asupra stărilor din ţările noastre. Uitaţi-vă doar la Polonia. Este timpul, credem, ca administraţia Statelor Unite să înceteze de a încuraja pe temnicerii noştri şi să înceapă să considere cum ne pot ajuta cu adevărat.

O NOUA PRECIZARE

In Curierul Nr. 12-13 Protosinghelul Radu Graţian ne dă "o lămurire" la "o precizare" şi anume răspunde unei "precizări" făcute de mine în Curierul Nr. 10. Protosinghelul Radu Graţian cred că uită să ne relateze adevărul, ceeace mă obligă să-i răspund după cum urmează:

1. Protosinghelul Radu Graţian vrea să dovedească că în Europa au existat două organizaţii bisericeşti, una la Paris şi alta în Germania. De aici deduce amestecul Episcopiei din Paris în afacerile bisericii din Germania. In cele afirmate mai sus găsesc două neadevăruri:

a. N'au existat două organizaţii bisericeşti, ci numai una, şi anume cea dela Paris.

b. Episcopia dela Paris n'a întreprins acţiuni bazate "pe minciuni şi pe neadevăruri" ci, din contră, a dat ajutor preotului D. Popa.

Pentru punctul a:

La începutul anului 1945 Mitropolitul Visarion, care avea însărcinarea Sf. Sinod din Bucureşti, a înfiinţat la Viena o Episcopie. Secretarul Episcopiei a fost numit teologul Viorel Trifa. După prăbuşirea Germaniei, Mitropolitul a plecat în Italia şi ceva mai târziu s'a stabilit în Elveţia, la Lugano. Acolo a întâlnit pe Emilian Vasiloschi, preot în Germania. Impreună au hotărît înfiinţarea unei episcopii în exil. După consfătuiri cu preoţii din Paris s'a format, în Septembrie 1949, "Episcopia Ortodoxă Română din Europa Occidentală" cu sediul la Paris. La această episcopie s'au supus "sub ascultare de mitropolit" toţi preoţii aflaţi peste hotare la acea vreme, inclusiv preotul Emilian Vasiloschi. Preotul Radu Graţian a fost numit superiorul bisericii din Paris, şi în Septembrie 1949 biserica a fost deschisă. După redeschiderea bisericii în 1952 se duc iarăşi tratative între preoţii din Franţa şi Emilian Vasiloschi şi se hotăreşte ca "toţi preoţii să intre sub ascultare de mitropolit". Motorul acţiunii a fost preotul Vasiloschi. Pe vremea aceea nu se punea preţ pe "spaţiul geografic", ci pe "unificarea Bisericii în exil în jurul Mitropolitului Visarion". După intrarea sub ascultare a lui Vasiloschi, se întâmplă ceva penibil. Consiliul Ecumenic dela Geneva ameninţă pe Vasiloschi cu retragerea ajutoarelor băneşti dacă nu părăseşte Episcopia dela Paris. Preotul Vasiloschi, de dragul arginţilor, părăseşte Episcopia care se înfiinţase cu ajutorul său, şi-l găsim, după un timp oarecare, supus canonic unui episcop rus, Gheorghe Tarasov. S'a susţinut că Vasiloschi a făcut parte din Patriarhia dela Constantinopol. Nu s'a publicat niciodată hotărîrea Sf. Sinod, aşa că povestea cu "apartenenţa la Patriarhia dela Constantinopol" rămâne un vis, care nu are nimic cu realitatea. Din păcate singura realitate rămâne că a fost silit de către Consiliul Ecumenic să-şi părăsească stăpânul şi să se afilieze unei episcopii străine. Cu timpul s'a dovedit că Consiliul Ecumenic nu este altceva decât "un instrument al comunismului internaţional". Consiliul Ecumenic nu putea accepta să plătească un preot care aparţinea unei episcopii anticomuniste. Povestea cu apartenenţa la Patriarhia dela Constantinopol este frumoasă şi bună pentru românii credincioşi, pentrucă Patriarhia dela Constantinopol, ca şi celelalte patriarhii autocefale comuniste, sunt membre ale Consiliului Ecumenic. Episcopia Ortodoxă dela Paris nu face parte din Consiliul Ecumenic, iar preoţii dela Paris, ca să poată trăi, au lucrat în fabrici sau birouri. Preotul Vasile Boldeanu a lucrat ca hamal la halele centrale dela Paris. In felul acesta biserica dela Paris şi-a putut păstra independenţa, pe când preotul Vasiloschi din Germania "a ascultat de stăpân străin".

Pentru punctul b:

Nu există acţiuni contra Bisericii din Germania, ci acţiuni de încadrare a preotului Dumitru Popa şi ajutor dat de Episcopie preotului Dumitru Popa.

aa. La sfârşitul lui Noembrie 1978, după mai multe consfătuiri pe la Strassburg, Paris şi Freiburg, preotul Dumitru Popa a participat la Congresul Episcopiei şi a făcut act public de încadrare în Episcopia Ortodoxă Română din Europa Occidentala. Desigur că dacă s'ar fi intentat ceva neloial, ceva mincinos contra preotului Dumitru Popa, acesta nu s'ar fi prezentat personal în faţa Congresului ca să facă declaraţie publică de supunere. Nu cunoaştem nici contrariul, că adică preotul Dumitru Popa ar fi făcut aceste declaraţii drogat sau sub presiunea unor terţe persoane. Nimeni nu a auzit până acuma de vreo declaraţie falsă şi nici că a fost desminţită.

bb. După declaraţia de supuşenie, preotul Dumitru Popa a făcut apel, la 12. 12. 1978, la Episcopia dela Paris ca să fie ajutat. Administratorul Episcopiei, preotul mitrofor Vasile Boldeanu a însărcinat pe preotul Mircea Domitriu ca împreună cu o delegaţie dela Köln să se deplaseze la Lebenstedt şi să-i dea ajutor preotului Dumitru Popa. Ce s'a întâmplat acolo? Cu ocazia unei slujbe la Lebenstedt, preotul Dumitru Popa a alungat din biserică pe un reprezentant al partidului comunist din România, un presupus preot Vasile Florea. Vasile Florea reclamă pe preotul Dumitru Popa, pretinzând că "i-ar fi profanat obiectele de cult", şi l-a ameninţat cu "radierea din cadrul

eclesiastic". Prezenţa delegaţiei dela Paris întăreşte poziţia preotului Dumitru Popa, şi în consecinţă Vasile Florea îşi încetează acţiunea. Intr'un moment de necaz, preotul Dumitru Popa s'a adresat cu încredere autorităţii din care făcea parte şi a fost ajutat, aşa cum desigur ar fi fost ajutat oricine în situaţie asemănătoare.

2. De acord cu protosinghelul Radu Graţian când scrie: "Potrivit canoanelor noastre ortodoxe, un preot nu poate activa fără acoperirea legală a unui episcop, şi un episcop nu poate funcţiona fără acoperirea unui sinod de episcopi". De ce oare nu i-o spune şi preotului Dumitru Popa, pentrucă acesta nu aparţine niciunui episcop, şi ca atare este "înafara bisericii", şi fiind "înafara bisericii", nu poate forma "o organizaţie bisericească". Dacă în Noembrie 1978 a intrat în "legalitate canonică", după 19-21 Octombrie 1979 a ieşit din ea. Cum s'a produs această ieşire din legalitate? Foarte simplu. Intre 19-21 Octombrie a avut loc la Frankfurt o adunare, cu participarea preoţilor Dumitru Popa şi Viorel Mehedinţi, şi mai mulţi mireni, printre care şi unii indivizi dubioşi, şi au hotărît formarea "Episcopiei din Europa Centrală", cu sediul la Freiburg. Prin înfiinţarea în acest fel şi a unei asemenea episcopii, se dovedeşte că nici preoţii şi nici mirenii participanţi nu se prea împacă "cu cele ale rânduirii bisericeşti". Formând această episcopie "fantomă", preotul Dumitru Popa a ieşit din legalitate şi nu mai poate face acte sacerdotale. Dându-i numele de Episcopie, nu înseamnă că ea există. Puteau tot atât de bine s'o numească "crescătorie de peşti", pentrucă preşedintele unei astfel de asociaţii nu are mai puţine drepturi decât preşedintele acelei episcopii fantome. Pentruca să-i recunoaştem calitatea de Episcopie, să publice hotărîrea Sf. Sinod, şi să numească pe episcopul care organizează această episcopie. Cum poate protosinghelul Graţian să califice o astfel de fantomă drept "organizaţie bisericească"?

3. Preotul Dumitru Popa a fost înafara canoanelor şi înainte de Noembrie 1978, şi asta trebuia s'o ştie şi protosinghelul Graţian. Iată situaţia:

Preotul Dumitru Popa a fost încadrat în Episcopia bisericilor ruse din Franţa şi Europa Occidentală, de sub Patriarhia dela Constantinopol. La 22 Noembrie 1965 Patriarhul ecumenic Athenagoras I şi sinodul său desfiinţează "Exarhatul Bisericilor Ruse din Franţa şi Europa Occidentală". Prin această desfiinţare atât episcopul, pe vremea aceea Gheorghe Tarasov, împreună cu preoţii eparhiei sale sunt puşi înafara organizaţiei bisericeşti. Printre preoţi au fost atât Dumitru Popa cât şi Emilian Vasiloschi din Germania. La inspiraţia unui român, Tarasov înfiinţează o "Episcopie Multinaţională", fără acoperire canonică, deci un fel de episcopie fantomă. Singura acoperire pe care o avea, era aceea a Consiliului Ecumenic prin ajutorul financiar pe care il dădea. Nu se cunoaşte nici un act oficial sau vreo hotărîre a vreunui sinod prin care să se dovedească că această eparhie ar fi fost acceptată sau preluată sub oblăduirea sa. Se ştie numai că episcopul de atunci, Gheorghe Tarasov, apare în anul 1967 într'o organizaţie numită "Comitetul Interepiscopal", un fel de "organ de coordonare al activităţilor religioase", condus de mitropolitul grec Melitos. Mai târziu apar şi "episcopi" trimişi de partidele comuniste dela Bucureşti şi Moscova. Dela Bucureşti vine pretinsul episcop Adrian Hriţcu şi acesta devine colegul episcopului Georg Wagner, succesorul lui Tarasov, care moare in 1981.

Şi astfel se face înfrăţirea: Episcopul Adrian Hriţcu are patru preoţi subordonaţi în Germania, iar colegul său, Georg Wagner, are şi el, tot în Germania, doi preoţi în subordine, pe Dumitru Popa şi pe Viorel Mehedinţu. Primii patru au fost trimişi de securitatea din ţară şi ceilalţi doi pretins a fi preoţi în exil. In consecinţă, dacă episcopii sunt egali între ei, atunci şi subordonaţii lor, preoţii, trebue să fie tot egali. Deci patru preoţi ai securităţii pe acelaş plan cu cei doi din exil. Poate cineva să priceapă şi să ne explice această monstruozitate? Noi nu înţelegem felul în care protosinghelul Graţian vrea să ne-o prezinte ca pe "o organizaţie bisericească în Germania"? Ca lucrurile să fie şi mai încurcate, preotul Popa, ca să liniştească lumea susţine că "el este în ordine", că este cu Episcopul Wagner, supus canonic Patriarhiei din Constantinopol. lucru neadevărat, pentrucă această episcopie a fost desfiinţată în 1965 şi după aceea nu a mai fost reînfiinţată. Deci afirmaţiile părintelui Popa sunt doar praf în ochii credincioşilor. In plus, în Noembrie 1978 părintele Popa s'a lepădat şi de episcopul cu care îşi face propagandă, când public, în faţa Adunării Episcopale din Paris şi-a dat adeziunea la Episcopia Ortodoxă Română din Europa Occidentală. N'a rămas consecvent nici hotărîrii acesteia, căci în Octombrie 1979 a dezertat şi a rămas de unul singur. De astă dată a ieşit din cadrul Bisericii şi nu mai are nicio acoperire canonică. Il rugăm pe protosinghelul Radu Graţian să-l lămurească, pentrucă noi suntem lămuriţi.

Dr. Alexandru Şuga

Conceptiile referitoare la perspectivele relațiilor dintre Est și Vest.

Destinderea, în sensul ancorării Uniunii Sovietice, și odată cu ea a statelor satelite, într'o rețea de interdependențe economice și științifice în primul rând, și culturale în al doilea rând, n'a reușit să provoace o umanizare a sistemului comunist. Apropierea între cele două sisteme, pe care se bazau speculațiile teoreticienilor și forțele politice de stânga din Europa occidentală și din America, fără ca liderii celorlalte forțe să se fi putut sustrage fascinației exercitate de aceste concepții, s'a dovedit o utopie.

Desvoltarea schimburilor comerciale dintre Est și Vest, finanțarea unei mari părți a noilor investiții în țările comuniste cu credite occidentale și importurile de tehnologie occidentală pentru modernizarea producției în țările cu economie planificată, au fost considerate ca fiind în avantajul reciproc. Rezultatele constitue însă o experiență negativă pentru ambele părți. Guvernele și băncile occidentale sunt constrânse să accepte o re-eșalonare a datoriilor contractate de statele comuniste și să treacă la pierderi o mare parte din creanțe. Statele comuniste n'au fost în măsură să folosească superioritatea tehnologică a instalațiilor importate pentru a-și moderniza producția și a putea mări exporturile, deoarece sistemul de planificare a economiei anulează în practică toate avantajele tehnologice.

Neputând face față plăților prin exporturi și ne mai putând să-și procure fonduri pentru plățile externe prin majorarea datoriei externe, statele comuniste și-au restrâns importurile, ceeace a dereglat și mai profund mecanismul de producție. Îmbunătățirea temporară a nivelului de trai a fost posibilă nu prin perfecționarea aparatului de producție, ci prin importul pe credit, și anume numai de bunuri de investiții, ci și de bunuri de consum. Când s'a închis robinetul creditelor, nivelul de trai a scăzut brusc. Pentru rezolvarea crizei economice regimurile comuniste procedează nu relaxând sistemul de planificare, așa cum se spera în Occident și cum se mai crede încă, din cauza așa ziselor planuri de reformă economică, ci la ceea ce se numește cu un eufemism perfecționarea planificării. În fapt această perfecționare înseamnă înmulțirea indicatorilor în baza cărora se apreciază activitatea unei întreprinderi, precum și înăsprirea controalelor și a sancțiunilor pentru neîndeplinirea unuia sau altuia din acești indicatori.

Pentru partea occidentală, acordarea de credite pentru finanțarea investițiilor și a importurilor de bunuri de consum a mai avut și un alt rezultat nedorit. Fondurile puse la dispoziție regimurilor comuniste au permis sporirea părții din venitul național consacrată înarmărilor. În acelaș timp, țările occidentale au neglijat apărarea națională. Urmarea a fost avansul militar obținut de Pactul de la Varșovia. În mod eronat, factorii politici din Occident au plecat de la premisa că la fel ca în Vest, conducătorii comuniști acordă prioritate ridicării nivelului de trai al populației și nu înarmării. În fapt, sloganele respective au o valoare pur propagandistică; condițiile de viață ale populației nu sunt pentru conducătorii comuniști un argument pentru renunțarea la obiective politice sau pentru modificarea acestora; iar obiectivul prioritar rămâne menținerea puterii personale a conducătorilor și expansiunea comunismului.

Fenomenul dizidenților a fost supraestimat și, paradoxal, concomitent subestimat: pe de o parte s'a estimat că dizidenții sunt o consecință logică a liberalizării comunismului și a destinderii internaționale, și că criticile lor conferă un caracter ineluctabil acestei evoluții. Dar pe de altă parte, din consecvența cu care au fost aplicate măsurile de opresiune în Cehoslovacia împotriva 'Chartei 77', în Uniunea Sovietică și în România împotriva literaților, a aderenților libertății sindicale și a militanților pentru libertatea religioasă, s'a dedus că dizidența a fost suprimată.

În opinia publică occidentală s'a considerat că există suficiente dovezi că sistemul sovietic este condamnat la moarte, la o moarte de la sine. În acest context au fost formulate între altele următoarele teze: în Uniunea Sovietică – și în celelalte țări comuniste – nimeni nu mai crede în ideologia comunistă. Numărul celor care se întorc la religie este tot mai mare. Nivelul tehnologiei sovietice a rămas cu decenii în urma celui atins în Occident. Fără posibilitatea de a prelua invenții din țările occidentale, Uniunea Sovietică ar fi rămas la un nivel comparabil cu al țărilor în curs de desvoltare. Majoritatea întreprinderilor din sistemele comuniste nu realizează nici un fel de beneficii, și o mare parte din ele lucrează în pierdere. Agricultura se găsește într'o stare catastrofală. Populația sufere de foame dacă se întrerupe importul de produse alimentare din Occident. Majoritatea covârșitoare a populației este nemulțumită de nivelul de trai scăzut. Coeziunea internă a Uniunii Sovietice este periclitată prin conflictele dintre naționalitățile minoritare și șovinismul rus. Iar țările mai mici, integrate cu forța în blocul sovietic, se luptă să-și capete independența față de Uniunea Sovietică, în timp ce popoarele din statele respective doresc să răstoarne sistemul comunist.

Toate aceste constatări sunt corecte, cel puțin în linii mari. Concluziile practice, care au definit atitudinea țărilor occidentale în timpul destinderii, cu alte cuvinte, în cursul deceniului trecut, au fost eronate, după cum arătam anterior. Alexander Zenoviev, filosof și scriitor sovietic stabilit la München, după ce i s'a permis plecarea în străinătate și căruia apoi, abia ajuns în Germania Federală, i s'a retras cetățenia sovietică, a atras în repetate rânduri atenția asupra pericolului pe care îl reprezintă o subestimare a capacității de supravețuire și a agresivității societății sovietice. Într'un eseu scris pantru ziarul vienez Die Presse și apărut în August anul curent, el analizează factorii care determină o anumită stabilitate a societății sovietice. Între altele el arată că o societate poate beneficia de o anumită stabilitate relativă, în pofida lipsei de armonie internă, cu alte cuvinte, în pofida tensiunilor interne, așa de exemplu, mulțumită slăbiciunii vecinilor și adversarilor.

Strategia față de blocul răsăritean va fi eficientă dacă vor fi satisfăcute două imperative: cel dintâi este o cunoaștere și o apreciere corectă a structurilor comuniste. În această privință rolul dizidenților est-europeni este de o valoare inestimabilă. Cel de al doilea imperativ este realizarea unei unități de concepție și de acțiune, fie ea chiar și relativă, a țărilor occidentale. Procesul formării de voință este complicat, dar el este în curs.

* * *

D.N.Mugur, din Australia, caută pe sora sa, Dna Marieta Mugur. Dl N. Mugur poate fi găsit prin Dl George Popa, POBox 120, Apollo Bay, 3233 Victoria, Australia. Cei ce cunosc pe Dna Marieta Mugur, sau îi cunosc adresa, sunt rugați să-i comuice anunțul de mai sus.

Situatia din Afganistan, oglindită în reportajele unui ziarist american care s'a hazardat timp de vreo șase săptămâni în această țară.

În luna August și la începutul lui Septembrie, William Branigin a efectuat pentru *Washington Post Service* o călătorie de șase săptămâni în interiorul Afganistanului, parcurgând în acest timp aproximativ 650 kilometri. A avut astfel numeroase convorbiri cu comandanți ai formațiilor de mudjahedini, cu dezertori din trupele guvernamentale afgane, cu săteni și chiar cu soldați sovietici luați prizonieri de luptătorii pentru libertate, precum și cu liderii afgani aflați în Pakistan, și cu reprezentanți ai unor organizații caritative și de asistență socială. Constatările sale au fost consemnate într'o serie de cinci reportaje apărute în *International Herald Tribune*, ziarul american editat la Paris, în numerele din 25 și până în 29 Octombrie.

Primul eveniment descris de Branigin, la care a fost martor la terminarea călătoriei, este bombardarea unei așezări de refugiați afgani pe teritoriul Pakistanului, în apropiere de frontieră. În zori, un detașament de avioane sovietice de tip MIG-21 și Sukhoi-17, venind din Afganistan, au trecut la un atac în picaj aproape vertical, pentru *a ucide*, după cum remarcă șocat ziaristul american. Aproape concomitent, o altă formație de avioane sovietice atacă – după cum a putut vedea reporterul dela postul său de observație – mai multe formații de gherilă, care asediau un avantpost al trupelor guvernamentale. Astfel de bombardamente au putut fi observate în fiecare zi de Branigin, pentru el devenind evident că sovieticii nu fac nicio deosebire între combatanți și populația pașnică. Desigur, majoritatea covârșitoare a populației îi sprijină pe mudjahedini. Nici de frontierele internaționale nu se sinchisesc militarii sovietici, bombardând lagăre de refugiați afgani și sate pakistaneze pe teritoriul unui stat suveran, cu care Moscova întreține relații normale.

De la ocuparea militară a Afganistanului și de la instalarea regimului Babrak Karmal, conflictul armat dintre militarii sovietici și rezistența afgană s'a transformat într'o măsură covârșitoare într'un război aerian. Cei aproximativ 105.000 de soldați sovietici dislocați în Afganistan se află în defensivă și se bazează într'o măsură tot mai mare pe sprijinul aviației. Armata sovietică n'a fost în măsură să zdrobească rezistența afgană și în lumina faptului că potențialul mudjahedinilor este în creștere, nici nu are perspectiva de a realiza acest obiectiv. Războiul se găsește însă într'o situație de șah-patt. Lipsa de unitate între grupurile de rezistență, ca și lipsa de arme suficiente, precum și tactica inadequată folosită de rezistenți îi face incapabili să-i isgonească pe sovietici din țară.

Impasul în care se găsește conflictul din Afganistan este, după părerea ziaristului american, și urmarea faptului că în această țară se desfășoară de fapt concomitent trei războaie. Războiul principal este, bine înțeles, cel dintre trupele sovietice și mudjahedini. Însă grupurile de rezistență rivale se răsboesc și ele între ele în anumite puncte ale țării, în pofida alianței nominale între partidele din care emană și care își au cartierele în Peshawar în Pakistan. Iar la Kabul – în special – se desfășoară un război terorist între aripile rivale ale partidului comunist, concretizat în asasinate și atentate cu bombe atribuite forțelor armate secrete ale aripei adverse.

Parcurgând munții abrupți, reporterul a ajuns în Valea relativ liniștită Panjshir, o noțiune geografică devenită cunoscută și în cercuri relativ largi ale opiniei publice occidentale. Într'un anumit fel, această vale a devenit un simbol al incapacității Sovieticilor de a pacifica Afganistanul cu mijloace militare. În relatările presei occidentale, Valea Penhajir a ocupat în repetate rânduri unul din principalele locuri, datorită celor șase ample ofensive ale armatei sovietice pentru a trece sub controlul său această importantă regiune din punct de vedere strategic în răsăritul Afganistanului. După eșuarea celei de a șasea ofensive sovietice, astă primăvară, între trupele invadatoare și rezistență a intrat în vigoare un fel de armistițiu de fapt. În Panjshir reporterul american a avut convorbiri cu cel mai renumit comandant de gherilă, Ahmed Shah Massoud, strategul tinerei generații de comandanți mudjahedini, care încearcă să unifice rezistența.

Deosebirea între comandanții mai în vârstă și cei tineri este următoarea: primii se angajează în acțiuni în care considerentele de prestigiu joacă un mare rol, dar în care raportul între cheltuielile de forțe și rezultatele concrete și durabile este destul de nefavorabil. Un exemplu menționat de Branigin este asedierea orașelor Khwost și Orgun, din provincia Paktiai cu garnizoane importante ale armatei guvernamentale afgane începută de mudjahedini cu patru luni în urmă. Aviația sovietică este în măsură să aprovizioneze fără întrerupere trupele asediate, întărind chiar garnizoanele respective prin aducerea pe calea aerului a încă 4.000 de soldați guvernamentali. Trupele sovietice n'au participat la lupte, dar aviația sovietică supune formațiile de mudjahedini unei ploi continui de bombe, folosind în special helicopterele de luptă.

Este însă vizibil că analizând acest exemplu, reporterul american aplică niște criterii practice de raționalism occidental, rămânând opac față de mentalitatea populației. Simpatiile sale se îndreaptă spre tactica folosită de comandanții tineri: este vorba de atacuri prin surpriză și scurte, asupra unor ținte importante, urmate de o retragere imediată, atacuri cu un mare efect devastator.

Iată câteva din concluziile formulate de ziaristul american: Mudjahedinii controlează mari regiuni ale țării, unde se bucură de sprijinul total al populației. Observatorul străin poate parcurge distanțe mari, fără a întâlni prezența guvernului. Forțele sovietice și cele guvernamentale se mișcă mult mai greu pe teren decât în 1980, la câteva săptămâni după invazie. În 1980 nu era nici un semn de rezistență în Kabul și în regiunea dela nord de capitală; regiunea respectivă este acum teatru de luptă, iar gherilele efectuează raiduri regulate în Kabul.

Regimul lui Babrak Karmal este infiltrat cu o rețea de informatori ai

rezistenței, armata este nesigură, iar numărul dezertorilor foarte ridicat. Reporterul a întâlnit în mod repetat în cursul deplasării sale dezertori proaspeți. Moralul rezistenților s'a consolidat în urma relatărilor despre demoralizarea soldaților sovietici, despre consumul de droguri și alcool în rândul acestora și despre lipsa de interes față de misiunea pe care o îndeplinesc.

Statele Unite acordă Afganilor — recte refugiaților afgani — ajutor umanitar, nu însă și ajutor în arme. Se crede însă că Americanii finanțează în mod discret achiziționarea de arme de către Mudjahedini pe piețele internaționale și sprijină furnizările de armament din alte țări, cum ar fi de exemplu din Egipt, care dispune de mari stocuri de armament sovietic. Mudjahedinii care luptă în interiorul Afganistanului sunt mult mai bine înarmați acuma decât în urmă cu patru ani, însă eficiența lor a ajuns la un plafon. Pentru depășirea acestuia ei au nevoe de arme mai perfecționate și de îmbunătățirea organizării.

•

In ultimele luni ale anului 1983 se joacă, în parte, cartea sovietizării lumii. Cel mai mic compromis, cea mai mică slăbiciune, va ajuta intronizarea, cu sau fără război (mai de grabă fără) a unei ideologii necroite pe măsura omului, a unei utopii sângeroase.

Europa se căznește să refuze ajutorul de dincolo de ocean, de frică. Acest ajutor, singurul care ar putea salva lumea liberă de o agresiune, pare provocator, pare că reprezintă mantia roșie agitată în fața taurului. Că taur există, o știm cu toții. Că e agresiv și puternic, o spun faptele. Că are, ca șarpele, o coadă lungă în cărarea pe care, Doamne ferește, nu trebue s'o calci dacă vrei să fii bine cotat, e lucru de notorietate publică.

Vladimir Volkoff, romancier de talent, ne sugerează căile pe care KGB-ul le utilizează pentru ametirea lumii libere și căderea ei ca un fruct copt în sacul conspirației comuniste. Căile urmate sunt: Desinformare, intoxicație, influență, și vectorarea mass mediei. Mai în glumă, mai în serios, pentru autorul de mai sus metoda ar porni din înțelepciunea chineză și ea s'ar face pe multe drumeaguri oculte. Câteva exemple: Discreditarea binelui, compromiterea conducătorilor, denigrarea credinței, utilizarea oamenilor de nimic, desorganizarea autorităților, instigarea tinerilor contra bătrânilor, ridiculizarea tradiției, opulența, încurajarea delațiunei, etc... Vouă, celor care le-ați trăit, nu vi se par stranii aceste metode. A venit acuma timpul ca și lumea liberă să lupte din tot sufletul ca să-și salveze libertatea. Ghid pe acest drum îl văd în tinerii care nu au făcut compromisuri.

Cartea scrisă de Volkoff în 1982 în franțuzește, se numește "Montage".

La Lourdes, Maica Domnului s'a arătat micuței Bernadette. Francezii au făcut loc de pelerinaj și de închinăciune pentru întreaga creștinătate. Minuni se fac și astăzi printre sutele de mii de bolnavi incurabili care vin să-i implore mila, neaducând cu ei decât credința care poate să miște munții din loc.

La Fatima, în Portugalia, Maica Domnului s'a arătat unor mici păstori. Era la sfârșitul primului război mondial și Sf. Fecioară le-a spus păstorilor că nu poate fi pace în lume până ce pravoslavnica Rusie, care tocmai își trăia revoluția, nu se va întoarce la creștinism. Portughezii veniți în pelerinaj la mânăstirea dela Fatima fac în genunchi ultima mie de metri până la locul minunatei arătări.

In România, în micuțul sat dela Vladimirești, Maica Domnului s'a arătat în jurul anilor 1930, unei fete de țăran, care lucra la câmp. I-a cerut să-i clădească mânăstire pe acest loc, ajutându-se cu fetele din sat. Cu ajutor de Sus, fecioare de 16-17 ani, din acelaș sat, au durat mânăstire, au sfințit-o, au făcut ascultare, s'au călugărit și au ales de stareță pe maica Veronica, care vorbea cu Maica Domnului.

In decurs de ani, lume după lume, pe jos sau cu carul cu boi, au venit la mânăstirea fecioarelor din Vladimirești ca să-și ceară iertarea păcatelor și să ia Sfânta Impărtășanie.

Când au intrat Rușii în țară după al doilea război mondial, au găsit în fața altarului pe Maica Michaela, cu brațele încrucișate străjuind "Trupul și Sângele lui Hristos". Rușii s'au oprit pe loc, dar stăpânirea comunistă din România nu putea să suporte ca lumea să creadă în altceva decât în doctrina lor ateistă. Patriarhul Iustinian, impreună cu securitatea, au desființat mânăstirea, au trimis maicile desbrăcate la casele lor și au judecat și condamnat conducerea mânăstirii. Nu și pe Maica Veronica. După anchetele securității își pierduse darul. Maica Mihaela a paralizat (paralizia închisorilor) și a murit singură, într'o celulă dela Miercurea Ciu. Au murit martiri.

Sistemul comunist a nimicit până și amintirea locului unde Veronica o văzuse pe Maica Domnului.

Spiritul răului se plimbă nestingherit prin lume și orbește pe cei slabi ca să nu vadă semnele Domnului. România fusese aleasă de Doamna creștinătății, dar după o luptă aprigă, locul Maicii Domnului a fost desființat și fecioarele treze și-au stins luminile. In curând în România toate mânăstirile, azi cooperative, își vor stinge luminile, în vreme ce în Vest infiltrația comunistă se face foarte mult prin intermediul bisericii.

A.M.M.

•

"Yalta și Crucificarea Romaniei" este titlul cărții dlui avocat Nicolae Baciu în care, de fapt, nu spune nimic nou. Trebue subliniat că această carte apare cu sprijinul lui Iosif Constantin Drăgan, neobosit navetist între București și capitalele Europei occidentale.

Mult înaintea cărții dlui Baciu un român deloc obscur, chiar viță de domn, a scris o lucrare despre care dl Baciu nu pomenește nimic. In această carte sunt consemnate și comentate toate întâmplările politice care ne-au condus la diktatul de la Yalta. Este vorba de cartea prințului Mihail Sturza, fost ministru de externe, al cărui nume dl Baciu îl ocolește cu grije de-alungul celor 298 pagini ale cărții sale. Pentru dl Baciu Nicolae Mișcarea Legionară nu reprezenta "decât o minoritate", încercând să acrediteze astfel opiniile lui Ceaușescu-Drăgan. Dl N. Baciu n'a auzit că Mișcarea Legionară număra la un moment dat circa două milioane de membri, cifră pe care n'a atins-o niciun alt partid politic până atunci. Câta ignoranta si prost gust poți găsi în bună parte din prezentarea pe care o face evenimentelor istorice și sensului lor în lume! Tot ce este oarecum pozitiv în "Yalta și crucificarea României" constă în faptul că a cules datele și le-a aranjat într'o ordine acceptabilă.

Putem spune, în concluzie, că lu-

crarea dlui Baciu excelează prin lipsă de respect față de marile adevăruri și față de memoria atâtor luptători și eroi care s'au crucificat în slujba ideii de neam și pentru Christos.

Mai trebue să subliniem și faptul că dl Baciu preconizează "un dialog cu țara", acțiune atât de dragă dlui Iosif Const. Drăgan și atât de solicitată de satrapul României de azi.

*

Ca urmare a "dialogului cu țara" solicitat de dl Baciu și Ceaușescu, o recomandată din USA sau Europa occidentală n'ajunge niciodată destinatarului, iar pachetele cu alimente trimise rămân la discreția mânuitorilor din RSR. Deasemenea, românii fac zeci de cereri ca să-și vadă rudele care se află în USA și Europa civilizată și creștină, cereri care rămân fără niciun rezultat.

*

Un interview cu Milovan Djilas al televiziunii germane, programul 2, a fost difuzat la 16 Nov. 1983.

La întrebarea, ce crede despre stabilitatea din Europa de răsărit după evenimentele din Polonia, Djilas răspunde: "Nu se pot prevedea desvoltări concrete. Este sigur însă că procesul de depărtare și de destrămare al acestor țări de Uniunea Sovietică continuă dela terminarea războiului, în special după moartea lui Stalin. Despărțirea spirituală în înțelesul larg al cuvântului, ca și despărțirea ideologică în Europa de Est este deja făcută. Ceeace leagă cultural aceste țări cu Uniunea Sovietică nu depășește cadrul unei propagande oficiale. Acelaș proces, în domeniul ideologiei, se desvoltă ceva mai încet. Pătura intelectuală a partidelor și membrii care gândesc, se îndepărtează tot mai mult de Uniunea Sovietică.

Privit pe lungă durată, este înafara oricărei îndoeli că procesul de despărțire al acestor țări va continua, în mod specific fiecărei țări, după cum vor decurge legăturile internaționale. Situația internă sau cea internațională va accelera sau va încetini în Uniunea Sovietică acest proces, dar în niciun caz nu-l va opri."

La întrebarea dacă crede că se va mai produce revoluție în vreuna din țările comuniste și dacă se va desprinde de Uniunea Sovietică, Djilas răspunde:

"După părerea mea, o despărțire de Uniunea Sovietică, așa cum s'a întâmplat cu Yugoslavia în 1948, nu este posibilă în constelația politică actuală. Pentru aceasta este prea de vreme. Dacă privim mai adânc în desvoltarea situației din Polonia, putem face constatarea că Polonia s'a despărțit într'o mare măsură, nu însă Polonia oficială, regimul Jaruzelski, ci societatea poloneză. Ea s'a deslipit moral de Uniunea Sovietică. Ar trebui să apară o situație asemănătoare cu cea a Yugoslaviei din 1948, ca Polonia să cadă între blocuri, sau să fie pusă într'o situație ca să se poată întâmpla ce s'a întâmplat atunci între Uniunea Sovietică și Yugoslavia. Cu multă probabilitate s'ar putea ca acest conflict dintre Polonia și Uniunea Sovietică să se desfășoare mai furtunos decât s'a desfășurat conflictul dintre Yugoslavia și Moscova în anul 1948. O astfel de desvoltare ar putea să fie posibilă și în România, sigur în Cehoslovacia și chiar și în Germania de răsărit. Totuși, o despărțire a acestor țări după modelul yugoslav nu se poate prevede atâta timp cât Uniunea Sovietică nu se modifică intern, sau nu este obligată să-și schimbe radical politica externă."

In continuare, Djilas mai face următoarele constatări:

"Kremlinul respectă numai forța. Este gata să ducă tratative și să încheie acorduri numai sub presiunea forței. Vocabularul Uniunii Sovietice de astăzi nu se deosebește de acela din timpul lui Stalin. Acest vocabular conține amenințări, șantaje de diferite forme contra diferitelor țări. Vestul a înțeles politica de destindere în mod fals. El a înțeles destinderea ca o politică de pace de lungă durată. Uniunea Sovietică a interpretat destinderea ca pe o slăbiciune a Vestului, și din această cauză s'a ajuns la greutățile de astăzi. Pacea poate fi asigurată numai dacă Vestul este puternic, și anume atât de puternic, încât pentru Uniunea Sovietică și oligarhia ei să fie clar că o continuare a politicii de expansiune se va lovi de o rezistență puternică și care nu duce decât la o catastrofă, în care ea însăși va avea mult de suferit."

•

Fondul Monetar International. Unul din factorii care a contribuit la ușurarea grelei situații valutare în care se găsea România, a fost ajutorul acordat de Fondul Monetar Internațional. S'a produs însă între cele două părți un conflict care grevează nu numai relațiile dintre cele două părți, aspect reliefat în relatarea apărută într'un număr al cotidianului supraregional *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, ci și credibilitatea României în cercurile financiare internaționale.

In mod obișnuit, creditele acordate de Fondul Monetar Internațional sunt însoțite de anumite condiții pe care beneficiarul le acceptă, conștient fiind că respingerea lor echivalează cu o renunțare la credit și implicit la condițiile avantajoase care le caracterizează. Pe plan internațional este un lucru cu totul neobișnuit ca o țară să accepte mai întâi obligațiile care condiționează acordarea creditului, pentru ca apoi să nu le îndeplinească. Este ceeace s'a petrecut în cazul României.

România refuză să împlinească condițiile cerute de Fondul Monetar Internațional pentru acordarea creditului de sprijin. Potrivit informațiilor existente, în urma acestui fapt Fondul Monetar Internațional a blocat temporar virarea restului de tranșe ale creditului. Astfel de blocări au fost necesare deja de mai multe ori și până acum, fie fiindcă România n'a furnizat deloc informațiile cerute, fie fiindcă datele transmise erau incorecte. Conflictul actual pare să aibă însă un caracter mai serios. Șeful de partid și de stat Ceaușescu ar fi declarat reprezentanților Fondului că România vrea în principiu să împlinească condițiile, însă că modul în care va face acest lucru o privește exclusiv. In urma acestei declarații, care a produs uimire în cercuri cu mult mai largi decât cele ale Fondului Monetar Internațional, acesta din urmă s'a văzut constrâns să blocheze viramentele.

Cercurile bancare internaționale deploră conflictul întrucât se crezuse că România s'a hotărît în ultimul timp să respecte uzanțele existente în lumea financiară internațională. Ziarul din Frankfurt explică conflictul în modul următor:

"Cauza esențială a conflictului dintre Ceaușescu și Fondul Monetar Internațional pare să fie urmarea faptului că șeful de stat ține să-și continue neapărat cursul care a pro-

vocat greutățile cu care este confruntată România, precum și faptului că ar dori să nu aducă nici o modificare sistemului. Ca premise pentru o asanare a economiei, Fondul Monetar preconizează măsuri pentru reanimarea agriculturii, precum și introducerea unui sistem de prețuri realiste încă în faza producției, în primul rând a bunurilor destinate exportului. România a majorat – ce-i drept – acum doi ani prețurile bunurilor de consum în mod massiv, regimul lansând apoi svonul că aceste măsuri au fost luate la cererea creditorilor occidentali, dar a respins cu energie o reformare profundă a sistemului de formare a prețurilor, așa cum se urmărește în Ungaria. Există în afară de aceasta impresia că Fondul Monetar a fost informat în mod fals asupra scăderii puterii de cumpărare. Nivelul de trai al Românilor a scăzut, după majorarea prețurilor, nu cu 19 la sută, cum se afirmă, ci cu 40 la suta, potrivit unor informații demne de încredere, o scădere care are efecte extrem de negative asupra producției și productivității muncii."

In continuare, ziarul relatează că cercurile economice internaționale sunt de părere că sarcinile de plan nu vor fi realizate, în primul rând in ce privește extracția de țiței și de cărbuni, după cum este improbabilă și realizarea unui excedent comercial. Pentru lumea stranie în care trăește șeful de partid român este semnificativ următorul citat:

"Față de unii vizitatori străini, Ceaușescu a făcut aluzii la conflictul dintre el și Fondul Monetar, opinând că spre deosebire de el insuși, Fondul Monetar înțelege prea puțin economia națională românească."

*

In ziua de 10 Octombrie conducerea României a anunțat terminarea canalului Dunăre-Marea Neagră. Lumea occidentală e gata să felicite această operă de talia minunilor antice. Canalul a costat viața a sute de mii de Români curajoși, tratați ca și sclavii din aceeași antichitate. Asta se petrece în prima perioadă de lucru, încheiată cu punerea la zid a proectanților și a conducătorilor șantierului, pentru ca orice urmă să dispară din acest măcel.

Reluat în fine și terminat cu ajutorul armatei neoperaționale, adică a băieților fără origine socială sănătoasă.

Va face oare canalul ca România să fie amputată în folosul aprigului ei vecin din regiunea Delta Dunării? Altfel, care ar fi fost rostul lui? Cine știe mai multe despre el, să povestească.

*

Tara si Exilul, Curier al Mișcării Legionare, Anul XIX, Sept.-Oct. 1983. Cităm din editorialul "Creștinătatea apuseană și comunismul", semnat de dl Horia Sima, comandantul Mișcarii Legionare:

"Continuând acest proces de degradare a omului creștin, de desprindere a lui de Capul Bisericii, care e Christos, nu se poate ajunge decât la dispariția Occidentului și înglobarea lui în imperiul mondial al comunismului, unde va trona fără rival Antichristul. Atunci vor vedea creștinii din lumea liberă că n'au făcut nicio afacere când au abandonat în voia sorții lor pe creștinii răsăriteni, că politica lor "realistă" nu constitue o garanție și o pavăză a propriei securități, ci dimpotrivă, e numai o etapă pe drumul propriei lor nimiciri. Salvarea nu mai e posibilă decât printr'o renaștere a conștiinței creștine a lumii apusene, al cărei prim obiectiv trebue să fie fixarea clară a granițelor dintre cele două lumi, peste care comunismul să nu mai poată trece."

*

Unirea, oficiosul Bisericii Greco-Catolice din USA, publică un editorial semnat de Păr. Ioan Popa, intitulat "Un martor despre un martir". Martorul este cunoscutul medic luptător Cornel Petrassevici, iar martirul Arhiepiscopul Alexandru Rusu. Regretăm că din cauza spațiului restrans n'am putut publica originalul din *National Review* al articolului dlui Cornel Petrassevici. Ne vom mulțumi să reproducem câteva fragmente din editorialul Părintelui Ioan Popa:

"Dr. Cornel Petrassevici a trecut prin diferite închisori comuniste din România și a suferit tot felul de maltratări timp de 16 ani. In astfel de peregrinări, a avut ocazia să fie închis în aceeași celulă cu Arhiepiscopul Alexandru Rusu. In această situație, dl Petrassevici relatează că Arhiepiscopul Rusu înainte de a trece la cele veșnice, i-a spus: Ia seama fiul meu că tu vei supraviețui în această încercare. Nu numai că vei supraviețui, dar tu vei reusi să părăsești țara. Vei merge în America, dar înainte de a merge în America, trebue să mergi în Italia și să vorbești cu Papa. Drul Petrassevici menționează că aflând despre moartea Arhiepiscopului Rusu, prizonierii închisorii au făcut o mică luminare din zdrențele de bumbac unse cu grăsime din sărăcăcioasa lor mâncare. La lumina acelei luminări, prizonierii au cântat și s'au rugat și au deplâns moartea acestui martir creștin."

Editorialul dă în continuare amănunte deosebite, sfârșind cu relatarea Drului Petrassevici despre vizita făcută Papei.

Drul Petrassevici este cunoscut unor membrii ai redacției noastre, cu care a trăit în închisoare, descriindu-l ca pe un om neînclinat, uneori suplu, dar categoric, în problemele mari ale vieții pe care erau constrânși s'o suporte. Exemplu de generozitate și prietenie, Drul Petrassevici a ieșit din grelele închisori comu-

Abonamentele si donatiile pentru Curierul cuprinzind regiunea Germania, Austria, Elvetia si Suedia se fac prin reprezentanta noastra din Germania, D-l Dr. Alexander Suga, Jakordenstrasse 21, 5000 Koln 1. Deasemenea redactia revistei Curierul pentru aceiasi regiune este asigurata de domnul Dr. Alexander Suga.

In Franta atat redactia cat si administratia revistei sunt la domnul Filon Verca, 21 Rue Leon Hutin, Gagny 93220, Franta.

In Australia : Domnul George Popa, PO Box 120, Apollo Bay, 3233 Victoria, Melbourne, Australia.

niste cu fruntea sus și neînduplecat în continuarea luptei pentru Iisus și pentru adevăr. Suntem bucuroși să-l avem printre cei mai apropiați susținători ai revistei noastre, întotdeauna cu modestie și dragoste pentru acțiunile românești.

*

Dl profesor Ioan Rosenescu, doctor inginer, șef de catedră la Facultatea de chimie și tehnologie a Universității din Galați, a adresat postului de radio Europa Liberă o scrisoare din care cităm:

"Temele de cercetare științifică în domeniul chimiei și tehnologiei pentru produsele alimentare, stabilite cum prea bine știți, de Comitetul pentru Știință și Tehnologie, condus de acad. dr. ing. Elena Ceaușescu, au un singur obiectiv: cum să-l înșelăm pe consumator, înlocuind cât mai multe produse alimentare naturale cu produse falsificate pe cale chimică. Desigur că obiectivul numărul unu este carnea sintetică, care doar aspectul de carne adevărată va trebui să-l aibă, căci valorile nutritive îi vor lipsi cu siguranță.

Că națiunea nu se va hrăni efectiv cu această carne sintetică, ci va avea doar senzația că s'a săturat, nu mai contează.

Folosirea cărnii de nutrie, animal care în lumea civilizată este crescut doar pentru blana lui, constitue o temă de cercetare, cu termen de rezolvare până la mijlocul anului viitor. Această carne trebue s'o facem să aibă gustul cărnii de porc, urmând să fie vândută populației drept "carne de porc tocată".

O altă temă de cercetare este producerea zahărului din stuful Deltei Dunării, și nu din sfecla de zahăr, ca până acum. Dacă în unele țări cu climă tropicală se fabrică zahăr dintr'un anumit soi de bambus, de ce să nu producem și noi din stuf?

Tot ce se face în domeniul industriei alimentare, și mai ales ce se dorește a se face în viitor, vor ruina sănătatea națiunii, așa cum a fost ruinată întreaga țară.

*

Incepand cu numărul prezent al *Curierului* (14), revista nu va mai fi trimisă decât abonaților. Un număr restrâns de cititori o vor primi în continuare, rugându-i să aibă în considerare marile cheltueli de imprimare și difuzare. Cei neinteresați în acțiunile noastre românești și creștine, sunt rugați să ne anunțe, pentru a nu continua o cheltuială inutilă și care ne depășește.

*

Ion Nicolau-Delta: Harta României, Toronto, Canada.

Toți foștii deținuți din republicile comuniste odată ajunși în lumea liberă cred că este datoria lor să aducă o mărturie a suferințelor prin care au trecut ei și popoarele cărora aparțin. Sunt, desigur, foarte prețioase aceste mărturii, nu atât întrucât au suferit ei, ci pentru a desvălui natura barbară a opresorului, precum și stilul și efortul rezistenței un timp foarte îndelungat.

Dl Ion Nicolau-Delta face o excepție. Cu toate că și d-sa a parcurs tot calvarul inchiziției comuniste, cu toate că și d-sa a trecut prin limita dintre viață și moarte, dl Ion Nicolau aduce lumii libere Harta României proectată în marile momente istorice ale țării sale, fără să rostească un cuvânt despre suferințele pe care le-a îndurat. Exemplar!

In "Precuvântare la o hartă" dl Ion Nicolau-Delta scrie: "Lucrarea de față nu are pretenția de a fi științifică și nici originală. Ea este un rezumat concentrat pe o singură foaie de hârtie a imaginei țării și a unor episoade despre oameni și întâmplări din tulburătorul și zbuciumatul ei trecut. Lucrarea vrea să fie, în casa celui ce vrea să aibă un simbol, o reproectare în actual a momentului unirii tuturor românilor. Am întocmit această hartă în speranța că cei ce o privesc și o citesc vor fi îndemnați să mediteze asupra rostului ce l-a hărăzit Dumnezeu neamului românesc și nouă, celor ce ne considerăm că îi aparținem în orice colț de lume ne-am afla." In continuare: "Am fost aici, *în calea tuturor rautatilor* de veacuri, apărându-ne moșia noastră și pe a altora împotriva hoardelor barbare, incepând cu Goții, Hunii, Avarii, Slavii, Bulgarii, Ungurii, Pecenegii, Cumanii, Tătarii, și acum și de totdeauna cea mai hrăpăreață hoardă, care nu se mulțumește numai cu jaful, ciuntirea țării și deportarea populației, ci vrea să ne desființeze neamul, limba, credința și sufletul. Aceasta este hoarda muscalo-comunistă, care cu lozinci mincinoase și vizând cele mai perfide mijloace, supun popoare și amenință întreaga omenire și civilizația ei."

Precuvântarea sfârșește cu rugăciunea împărătească Tatăl Nostru, urmată de Deșteaptă-te Române!

*

Opozitionistilor din închisorile din URSS le este aplicat un regim din ce în ce mai sever. De aici înainte autoritățile penitenciare și cele ale câmpurilor de muncă forțată au dreptul să prelungească cu trei până la cinci ani detenția deținuților care ar "viola regulamentele interioare, sau au suferit o pedeapsă de cel puțin 15 zile în celule de izolare". Aceste noi dispoziții au fost adoptate de Sovietul Suprem al republicii Rusia, la 13 Septembrie 1983. Presa sovietică însă n'a suflat nicio vorbă.

*

Dl George Popa din Sidney, Australia, a excelat în efortul de a răspândi revista *Curierul*. Ii aducem și pe această cale mulțumirile redacției.

*

Franta a semnat cu ordinul de Saint-Jean de Jerusalem – mai cunoscut sub numele de Ordinul de Malta – un acord de cooperare susținută, în ajutorarea victimelor catastrofelor naturale. In aparență, scrie o revistă franceză, nimic mai banal. Prin acest acord, Ordinul de Malta a restabilit legăturile cu guvernul francez, legături suspendate oficial în 1830, data căderii Bourbonilor. Această legătură – scrie aceeași revistă franceză – se face sub un guvern socialo-comunist, care cuprinde o cifră record de Franc Masoni influenți. Nota sfârșește cu această reflecție: "Fraternitatea n'are frontiere."

*

Primim din partea RANC. Duminecă, 17 Decembrie, a avut loc la biserica Sf. Maria din Chicago, oficierea unui parastas pentru martirii creștini și naționaliști ai neamului românesc. După parastas, într'un cerc restrâns, a fost onorat dl Ionel Bora prin conferirea unei insigne de aur pentru lupta sa națională. Cu acelaș prilej a fost onorat și dl Emil Brad, prin conferirea tot a unei insigne de aur, purtând emblema RANC.

Președintele RANC, dl dr. A.E. Ronnett a mulțumit acestor doi buni români americani pentru sprijinul dat celor noi veniți din temnițele RSR, cât și pentru ajutorul generos dat Congresului Național Român American.

PANOPTICUMPANOPTICUMNO

Rugăm abonaţii şi sprijinitorii noştri să ne trimită neîntârziat atât sumele datorate pentru anul 1983, cât şi costul abonamentului pentru 1984.

Rugăm ca toate cecurile să fie completate pe numele *Curierul*.

In fata ambasadei Romaniei din Köln, Sâmbătă, 5 Noembrie, a avut loc o garda de avertisment in favoarea preotului Gheorghe Calciu-Dumitreasa. Avertismentul a fost organizat de Asociaţia Internaţională pentru Drepturile Omului din Frankfurt, secţia Hilden. Demonstranţii au expus o cruce împodobită cu flori, iar în faţa ei o fotografie a preotului Gheorghe Calciu-Dumitreasa.

După cum se ştie, preotul Gheorghe Calciu a fost condamnat în Iunie 1979 la 10 ani închisoare pentru că a protestat contra prigoanei religioase şi a dărâmării de biserici de către guvernul ilegal şi ateu. Mult timp a fost ţinut izolat. Abia în ultimul timp a putut fi vizitat de familia sa. Din ştirile care ne-au parvenit, s'a luat la cunoştinţă că preotul Gheorghe Calciu a fost terorizat tot timpul, interzicându-i-se chiar şi să se roage. Totuşi, a continuat rugăciunile şi din această cauză paznicii au primit ordin să-l lovească peste mâini. A primit atâtea lovituri încât mâinile sale sunt numai răni.

Din 1979 şi până astăzi s'au făcut, nu numai la Köln, ci în toată lumea liberă multe demonstraţii în favoarea sa. Toţi conducătorii statelor din lumea liberă, oameni de ştiinţă şi de artă cu renume mondial au intervenit în favoarea sa, dar guvernul comunist din România nu s'a lăsat mişcat nici de proteste, nici de rugăminţi. El ţine închis un preot care nu vrea altceva decât să-i slujească lui Dumnezeu.

•

Ovidiu Florentin: "Formules pour l'esprit". O plachetă de poeme, traduse de Chantal Signoret dela Universitatea din Provence. Placheta este apărută în Maroc (Sefrou), unde este profesor dl Ovidiu Florentin. Titlul originar al cărţii, ediţia română (Editura Litera), este "Formule pentru spirit".

Placheta ne-a fost trimisă cu un mic text autograf: Revistei *Curierul*, poeme din depărtare, amintind plaiuri natale. Semnat Ovidiu Florentin Smarandache.

Curierul

"Doctrina Brejnev in America latina" descrisă de revista conservativă germană *Epoche*, Nr. 11, 1983:

"Strigătul de luptă contra regimului din Chile a devenit în ultimul timp mai puternic şi mai strident. Ţările Comunităţii Europene şi Internaţionala Socialistă se găsesc la unison cu ţările marxiste şi cu cele arabe care domină Naţiunile Unite, plus New York Times, Washington Post, Le Monde şi Guardian într'un cor al devotaţilor, care reprezintă un ecou ce se aude zilnic la radio Moscova şi se poate citi în Pravda: 'Pinochet în Chile şi guvernul actual din El Salvador trebue să dispară. Nicaragua trebue să fie ajutată'. Aceasta este asemănătoare cu doctrina Brejnev, care anunţă că niciodată o ţară socialistă nu poate părăsi orbita socialistă. Se pare că este numai o coincidenţă care se poate întâlni în prefaţa romanelor cu figuri cheie."

In continuare citim: "Ceeace se petrece în Chile este un exemplu al doctrinei Brejnev. Ea nu se practică numai în Chile, ci în toate ţările lumii a treia, în special în America Latină. Şi acolo ca şi în Nicaragua şi El Salvador, care va fi în curând teatru de bătaie. Doctrina Brejnev este în acelaş timp doctrină şi dogmă. Dar mai mult este politică de forţă. Ea îşi însuşeşte dreptul ca să ajute mişcări de eliberare în toată lumea. Dar actualul guvern american – în contradicţie cu guvernul Carter – n'a căzut pradă sirenelor internaţionalei comuniste, şi are greutăţi cu unii dintre proprii cetăţeni, cu mijloacele de presă şi cu prietenii din Europa. Guvernul american a ajuns la convingerea că în Chile şi America Centrală este vorba de poziţii geografice. Cine stăpâneşte Chile, stăpâneşte drumul dintre Oceanul Atlantic şi Oceanul Pacific, în cazul când cade Canalul Panama.

Redacţia şi administraţia revistei *Curierul*, inclusiv abonamente, donaţii, expediţie, va fi pe viitor, la P.O.Box 95, Santa Clara, California, 95052.

Orice corespondenţă privind atât redacţia cât şi administraţia revistei (distribuţia), va fi expediată la adresa de mai sus.

Dr. Alexander E. Ronnett, preşedintele Congresului Naţional Român American, a fost invitat la Casa Albă la ceremonia proclamării de către Preşedintele Reagan a zilei de 10 Decembrie zi a Drepturilor Omului.

*

Redactia Curierului a intenţionat să-i schimbe formatul în tip de gazetă, pentru a-i da un caracter mai pronunţat de luptă şi pentru a-i micşora cheltuielile de expediţie. La cererile unui mare număr de colecţionari ai revistei, am renunţat, deocamdată.

•

Sambata, 16 Decembrie, Dr. A. E. Ronnett a participat la conferinţa "Criza din America Centrală", organizată de Legiunea Libertăţii, de sub conducerea pastorului Paul Lindstorm. Au participat numeroase personalităţi din exilul popoarelor latine, precum şi ale naţiunilor captive. Au fost făcute dări de seamă despre situaţia din America Centrală, rostite de Fernando Chamorre, comandantul forţelor naţionaliste care luptă împotriva guvernului sandinist. Deasemenea a vorbit Emilio Adolpho Rivero, din Cuba, care a fost întemniţat de regimul castrist timp de 18 ani. Interesant a fost expozeul dlui Igor Glagolov, fost membru al KGB-ului şi sfătuitor al Kremlinului în organizarea de propagandă sub umbrela ideii de pace şi desarmare.

Dr. A. E. Ronnett a avut consfătuiri cu comandantul forţelor naţionaliste nicaraguleze căruia i-a prezentat puncte de vedere de importanţă politică.